

Streszczenie decyzji Komisji

z dnia 25 marca 2019 r.

dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym**(Sprawa AT.40436 – Pomocniczy sprzęt sportowy)**

(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 2172 final)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2019/C 216/05)

W dniu 25 marca 2019 r. Komisja przyjęła decyzję dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Zgodnie z przepisami art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ Komisja podaje niniejszym do wiadomości nazwy stron oraz zasadniczą treść decyzji, wraz z informacjami na temat wszelkich nałożonych kar, uwzględniając jednak uzasadnione prawo przedsiębiorstw do ochrony ich tajemnic handlowych.

1. WPROWADZENIE

- 1) Przedmiotowa decyzja skierowana jest do przedsiębiorstwa Nike, Inc. oraz niektórych jego spółek zależnych (zwanym dalej „Nike”) w związku z naruszeniem art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”) i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”).
- 2) W okresie od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 27 października 2017 r. przedsiębiorstwo Nike – jako licencjodawca dla niektórych marek piłkarskich – uczestniczyło w pojedynczym i ciągłym naruszeniu, które obejmowało wdrożenie i wykonywanie w ramach EOG szeregu praktyk ograniczających transgraniczną sprzedaż czynną i bierną produktów licencjonowanych.

2. OPIS SPRAWY**2.1. Produkty objęte postępowaniem**

- 3) Decyzja dotyczy działalności Nike jako licencjodawcy dla marek niektórych klubów i federacji piłkarskich (zwanym łącznie „klubami”). Dotyczy to produktów o różnym charakterze (kubki, pościel, artykuły biurowe, zabawki itp.), które posiadają emblematy lub barwy klubów, ale nie marki Nike. Produkty te są często określane jako produkty licencjonowane.
- 4) Aby umożliwić wytwarzanie i sprzedaż produktów licencjonowanych, Nike udziela licencji na wytwarzanie i dystrybucję w odniesieniu do praw własności intelektualnej, które kluby przeniosły na Nike.
- 5) Udzielenie tych praw do wytwarzania i praw licencyjnych przez Nike następuje albo bezpośrednio na rzecz strony, która je dystrybuje („licencjodawca”), albo pośrednio poprzez „licencjodawcę generalnego”, który w zamian za określoną prowizję udziela dalszej sublicencji praw licencjodawcom końcowym. Niezależnie od zastosowanego systemu warunki licencji są zwykle zawarte w umowie regulującej również dystrybucję produktów, w odniesieniu do których będzie miało zastosowanie licencjonowane prawo własności intelektualnej. Umowy te na ogół:
 - a) przewidują udzielenie licencji niewyłączonej; przy czym jest to albo wyraźnie stwierdzone w umowie, albo dorozumiane, gdyż Nike zastrzega sobie prawo do wyznaczania dodatkowych licencjodawców;
 - b) dotyczą konkretnego obszaru, często jakiejś grupy krajów;
 - c) przewidują rekompensatę finansową za licencję (opłaty licencyjne): kwota opłat licencyjnych zgłaszanych i płatnych na rzecz Nike jest zazwyczaj obliczana jako procent sprzedaży netto produktów w danym okresie.
- 6) Przedmiotem decyzji są te umowy licencyjne oraz umowy licencyjne z licencjodawcami generalnymi, a w szerszym kontekście stosunki, które opierają się na tych umowach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 411/2004 (Dz.U. L 68 z 6.3.2004, s. 1).

2.2. Procedura

- 7) We wrześniu 2016 r. Komisja przeprowadziła niezapowiedziane kontrole w europejskiej siedzibie głównej Nike, Inc. w Hilversum w Niderlandach.
- 8) Decyzją z dnia 14 czerwca 2017 r. Komisja wszczęła postępowanie zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽²⁾ przeciwko Nike, Inc. oraz wszystkim osobom prawnym bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanym przez to przedsiębiorstwo. Celem wszczęcia postępowania było zbadanie, czy Nike posiada umowy lub stosuje praktyki uniemożliwiające lub ograniczające sprzedaż produktów licencjonowanych w EOG.
- 9) Po wszczęciu postępowania Nike złożyło formalną ofertę współpracy w kontekście przyjęcia decyzji na podstawie art. 7 i art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 („proponycja ugodowa”).
- 10) W dniu 14 lutego 2019 r. Komisja przyjęła pisemne zgłoszenie zastrzeżeń skierowane do Nike. W dniu 28 lutego 2019 r. Nike przekazało odpowiedź na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń.
- 11) Komitet Doradczy ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących wydał pozytywną opinię w dniu 20 marca 2019 r.
- 12) Komisja przyjęła niniejszą decyzję w dniu 25 marca 2019 r.

2.3. Krótki opis naruszenia

- 13) Przedsiębiorstwo Nike wprowadziło w całym swoim sektorze merchandisingu szereg praktyk ograniczających transgraniczną sprzedaż czynną i bierną produktów licencjonowanych. Praktyki te dotyczyły sprzedaży produktów licencjonowanych w całym EOG zarówno w internecie, jak i poza internetem. Decyzja dotyczy czterech głównych rodzajów ograniczeń:
 - a) bezpośrednie środki ograniczające sprzedaż poza obszarem objętym umową przez licencjodawców, takie jak: (i) zakaz sprzedaży biernej i czynnej poza obszarem; (ii) obowiązek przekazywania zamówień na sprzedaż poza obszarem lub zapytań do Nike; (iii) klauzule zwrotu opłat licencyjnych i przychodów uzyskiwanych w wyniku sprzedaży poza obszarem; oraz (iv) klauzule nakładające podwójne opłaty licencyjne w przypadku sprzedaży poza obszarem;
 - b) pośrednie środki ograniczające sprzedaż przez licencjodawców poza obszarem objętym umową, takie jak groźby rozwiązania umów z tymi licencjodawcami, którzy prowadzą sprzedaż poza przydzielonymi im obszarami;
 - c) praktyki ograniczające konkurencję wobec licencjodawców generalnych w celu zmuszenia ich do pozostania na swoich obszarach oraz wyegzekwowania, w imieniu Nike, ograniczeń w stosunku do ich podlicencjodawców; oraz
 - d) obowiązek przenoszenia ograniczeń dotyczących sprzedaży poza obszarem – za pomocą praktyk obejmujących tymczasowe zakazy sprzedaży – przez licencjodawców na osoby trzecie prowadzące sprzedaż produktów licencjonowanych klubów Nike poza obszarem.
- 14) Ten zestaw praktyk ograniczył zdolność licencjodawców i licencjodawców generalnych do prowadzenia transgranicznej sprzedaży produktów licencjonowanych. To pojedyncze i ciągłe naruszenie przyczyniło się do przywrócenia podziału między rynkami krajowymi i mogło również doprowadzić do zmniejszenia wyboru dostępnego dla konsumentów i do podniesienia cen, co wynika bezpośrednio z niższego poziomu konkurencji. Z uwagi na swój charakter zachowanie to stanowi celowe ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 Traktatu.
- 15) W decyzji stwierdzono również, że zachowanie to nie spełnia warunków wyłączenia przewidzianych w art. 101 ust. 3 Traktatu.

2.4. Adresaci decyzji i czas trwania naruszenia przepisów

- 16) Decyzja skierowana jest do Nike, Inc., spółki dominującej najwyższego szczebla w grupie przedsiębiorstw Nike, jak również do niektórych jej spółek zależnych prowadzących działalność w zakresie merchandisingu: Nike European Operations Netherlands B.V., F.C. Internazionale Merchandising S.r.l., French Football Merchandising SASU, Nike Barcelona Merchandising, S.L. (znanej wcześniej jako Futbol Club Barcelona Merchandising, S.L.) oraz North West Merchandising Limited (znanej wcześniej jako Manchester United Merchandising Limited).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18.

- 17) Czas trwania pojedynczego i ciągłego naruszenia obejmuje okres, w którym w umowach Nike w ramach EOG występowały ograniczenia, a mianowicie okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 27 października 2017 r. (tj. do dnia, w którym Nike poinformowało wszystkich swoich licencjobiorców i licencjobiorców generalnych, że wszelkie postanowienia umowne dotyczące ograniczeń w sprzedaży poza obszarem objętym daną umową są nieważne).

2.5. Środki zaradcze i grzywny

- 18) W decyzji stwierdzono, że Nike zaprzestało naruszenia w dniu 27 października 2017 r., i wezwano Nike do powstrzymania się od wszelkich umów lub uzgodnionych praktyk, które mogłyby mieć taki sam lub podobny cel lub skutek. Komisja uważa również, że naruszenie zostało popełnione umyślnie, a jeżeli nie, to co najmniej przez zaniedbanie, i że należy nałożyć grzywnę.

2.5.1. Podstawowa kwota grzywny

- 19) Ustalając wysokość grzywien, Komisja bierze zasadniczo pod uwagę wartość sprzedaży w ostatnim pełnym roku obrotowym, w którym przedsiębiorstwo uczestniczyło w naruszeniu. Do celów obliczenia wartości sprzedaży w decyzji zastosowano wysokość opłat licencyjnych pobranych przez Nike w ostatnim pełnym roku obrotowym dotyczącym każdej z umów sponsorskich, które stanowiły naruszenie.

- 20) Ograniczenia sprzedaży poza obszarem stanowią z uwagi na swój charakter ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 Traktatu. Ograniczenia wertykalne są jednak zazwyczaj mniej szkodliwe niż ograniczenia horyzontalne. Biorąc pod uwagę te czynniki oraz to, że ograniczenia mają wpływ na cały EOG, procentową wysokość wartości sprzedaży, jaką należy zastosować do obliczenia grzywny, ustala się na 8 %.

2.5.2. Okoliczności obciążające i łagodzące

- 21) W niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające ani łagodzące.

2.5.3. Podwyższenie grzywny dla zapewnienia skutku odstrasającego

- 22) Kwota grzywny została zwiększona o mnożnik w wysokości 1,1, aby zapewnić efekt odstrasający w odniesieniu do Nike, które jest przedsiębiorstwem o szczególnie wysokich światowych obrotach w zakresie sprzedaży innej niż sprzedaż produktów licencjonowanych, których dotyczyło naruszenie.

2.5.4. Zastosowanie pułapu 10 % obrotów

- 23) Obliczona grzywna nie przekracza 10 % światowego obrotu Nike.

2.5.5. Zmniejszenie grzywny w świetle współpracy

- 24) W celu odzwierciedlenia skutecznej i terminowej współpracy ze strony Nike, w szczególności uznania przez to przedsiębiorstwo naruszenia oraz przedstawienia przez nie dodatkowych dowodów rozszerzających sprawę poza jej pierwotny zakres, kwota grzywny została zmniejszona o 40 % zgodnie z pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien.

3. WNIOSEK

- 25) Przedsiębiorstwo Nike naruszyło art. 101 ust. 1 Traktatu i art. 53 Porozumienia EOG poprzez uczestnictwo w pojedynczym i ciągłym naruszeniu dotyczącym produktów licencjonowanych. Naruszenie obejmowało cały Europejski Obszar Gospodarczy i polegało na wdrożeniu i wykonywaniu szeregu umów i praktyk mających na celu ograniczenie transgranicznej sprzedaży produktów licencjonowanych zarówno w internecie, jak i poza nim.
- 26) Ostateczna kwota grzywny nałożonej na Nike zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 za pojedyncze i ciągłe naruszenie wynosi 12 555 000 EUR.
-